

fordi de ikke havde kunnet afryste åget, men at mange kvinder er bleven så dybt demoraliserede, at de med lidenskab har forsvaret sin egen trældomstilstand. Dette bør vi huske, og fremfor alt vogte os for at vække bitterhed mellem de to køn. De behøver hinanden og er skabte for hinanden, og der er allerede mange ædelttænkende mænd, der har indset, at de selv er langt bedre tjænte med at have et ligestillet, frimodigt væsen ved sin side end en underdanig eller snedig eftersnakker, der ad krogveje lister sig til at få sin vilje. Disse mænd har højmodig stillet sig side om side med os i kampen for vor frigørelse og deres forrettigheders indskrænkning, og dem bør vi huske på, dersom bitterheden mod mændene vil vågne i vort sind, og vi bør ikke glemme, at vi kvinder godt kan tage halvdelen af skylden på os selv. Sluttes vi os først sammen for at tilkæmpe os en værdigere stilling i samfundet, får vi den sikkert også. Mændene byder os ikke den nuværende en dag længer, end vi selv vil tåle den. Derfor er det på kvinderne selv, hovedansvaret vil komme til at hvile, hvis de ingen anden stilling kommer til at indtage!

Astrid Stampe.

Forskjelligt.

I en By i Massachusetts fortælles en Historie om en Mand, der hørte til »Vennernes» Samfund. Han sendte en Gang sin Hustru ud paa en lang Rejse. Da hun var ved at sætte sig i Postvognen, sagde hun: »Kjære Ven, du har glemt at give mig Rejsepenge!« »Hvad for noget,« sagde Kvækeren, »du ved jo godt, at jeg har betalt din Billet«. »Men du ved«, sagde hun, »at jeg skal være borte i nogle Uger, og det kunde maaske være godt for mig at have lidt Penge for paa-kommende Tilfælde«. »Rachel,« sagde den forbavsede Ægte-mand, »hvor er den Tomark, jeg gav dig i Forgaars?« Den Mand havde faaet alle de Penge, han ejede, med sin Kone!